

højesteret. I sit indlæg rejste han spørgsmålet om en ensartet titulatur for alle sagførere, og den naturlige titel ville efter hans skøn være „sagfører“, evt. „advokat“.

Helge Madsen (DR) ønskede, at lovforslaget blev drøftet grundigt i et udvalg, hvorefter hans parti ville tage stilling til det, efter at yderligere oplysninger var blevet indhentet.

Aksel Larsen (DK) takkede justitsministeren for lovforslaget og håbede, at det måtte få en let og hurtig gang gennem tinget; han tilføjede sit partis medvirken hertil.

Efter at *justitsministeren* udførligt havde besvaret en række spørgsmål fra ordførerne, blev lovforslaget henvist til udvalgsbehandling.

Af udvalgsbetænkningen fremgår, at udvalget foranledigede indhentet erklæringer fra de to landsretspræsidenter om voteringsordningen ved landsretterne og fra de juridiske fakulteter ved Århus og Københavns universiteter angående såvel højesteretssagførerprøven som voteringsordningen ved højesteret.

Udvalgets drøftelser resulterede i, at der mellem justitsministeren og udvalgets flertal (udvalget med undtagelse af Poul Møller) opnåedes enighed om en række ændringsforslag, hvorom der henvises dels til udvalgets ordførers nedenfor i hovedpunkter refererede tale ved 2. behandling, dels følgende flertalsudtalelse i betænkningen:

„Et *flertal* (udvalget med undtagelse af Poul Møller) kan tiltræde lovforslagets bestemmelser om afskaffelse af højesteretssagførerprøven, men således at der gives højesteret adgang til at meddele den pågældende advokat, at hans møderet er bortfaldet, hvis han efter højesterets skøn har vist sig uegnet til at procedere for højesteret. Højesteret kan efter forslaget give denne meddelelse efter afslutningen af en hvilken som helst sag, hvori den pågældende har procederet for højesteret.

Denne nye ordning tilsigter naturligvis ikke at bevare højesteretssagførerprøven blot på en anden måde, men udvalgsflertallet mener, at det af retsplejemæssige hensyn må anses for nødvendigt, at højesteret har adgang til at hindre uegnede procedører i at give møde for højesteret. Efter udvalgsflertallets opfattelse vil det i almindelighed være rimeligt, at bestemmelsen, således som den lignende bestemmelse i retsplejelovens § 127, stk. 2, vedrørende landsretssagførere, der møder i egne sager, først anvendes, når advokaten efter gentagen procedure har vist sig uegnet til at procedere for højesteret, men udvalgsflertallet har erkendt, at en advokats forelæggelse af én sag kan være så ringe, at højesteret alene heraf kan bedømme den pågældende advokats muligheder som procedør. Ved udførelsen af sit skøn over den pågældendes egnethed som procedør vil højesteret være frit stillet og heller ikke bundet af den af højesteret hidtil anvendte lempeligere vurdering af landsretssagførere, der